

ပြသန်းတင်

ကွမ်းမော့ရသော

တက္ကသိုလ်ငွေညများ

THE CLASS
ERICH SEGAL

ဖြတ်သန်းခဲ့ရဖူးသော တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝကို တစ်ခါပြန်
လွမ်းမောလိုသူ

ကံ့ကော်တော အိပ်မက်ရှည်ကြီးကို တစ်ရိုက်မက်မက် မက်ခဲ့ရသူ ...

မြင်သာမြင် မကြင်ရသော ကံ့ကော်တောကို မျှော်ငေးခဲ့ရသူ ...

သူ သူ သူ များ စွာတို့ အတွက် ရည်ရွယ်ရင်း ဆရာမြ၏ ဘာသာပြန်
ဂန္ထဝင်မှတ်တမ်းရှည်ကြီး တစ်အုပ်ဖြစ်သည့် “လွမ်းမောခဲ့ရသောတက္ကသို
လ်ဇွေညများ ”စာအုပ်အား ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးမှ တ
င်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ။

လွမ်းမောခဲ့ရသော တက္ကသိုလ်ဇွေညများ စာအုပ်အား အစမှ ပြီးဆုံး
သည့်တိုင် အပင်ပန်းခံ စာရိုက်တင်ပေးခဲ့သော ကျွန်တော်၏ ညီမဖြစ်သူ
ရေဘဝဲအား ဆရာမြ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များကိုယ်စား ကျေးဇူးအထူးတ
င်ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။ ။

မေတ္တာအားဖြင့်
မောင်ညီ

* * *

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

ယခုဝတ္ထုသည် အမေရိကန်စာရေးဆရာ အီးရစ်ဆီဂယ်၏ ဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အီးရစ်ဆီဂယ်သည် အချစ်ဝတ္ထု (love story) ဟူသော စာအုပ်ဖြင့် နာမည်ကြီးလာသူဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် အော်လီဗာစ်စတိုရီ (Oliver's Story)၊ ထို့နောက်တွင် ယောက်ျား၊ မိန်းမနှင့်ကလေး (Man, Woman and Child) စသည့်ဝတ္ထုများ ဖြင့် ထင်ရှားလာခဲ့ပြန်သည်။ ယခုဝတ္ထုမှာ ၁၉၈၅ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။

ဝတ္ထု၏ နောက်ခံသည် ၁၉၅၄ - ၅၈ ခုနှစ် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် နောက်ခံဖြစ်သည်။ သူနှင့်တစ်တန်းတည်းစာသင်ခဲ့ရသော သူငယ်ချင်းလေးဦးတို့ ဘွဲ့နှင်းသဘင်ယူပြီး ၂၅နှစ်အကြာ ငွေရတုသဘင်တွင် ပြန်၍ ဆုံရပုံ၊ ထို ၂၅နှစ်အတွင်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော သူတို့ ဘဝခရီးတို့ ကို ရေးသားထားသည့် ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ။

ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့် တက္ကသိုလ်ကြီးများ သည် တဲကုပ်မှ အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် ၁၉၂၀ခုနှစ် မတိုင်မီတုန်းက သစ်သားနှစ်ထပ်ကျောင်းကလေးဖြင့် အစပြုခဲ့သည်။ ၁၉၂၀ခုနှစ်တွင် မှ အင်းလျားကန်ဘေးရှိ တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်ကြီးကို တည်ဆောက်ကာ အရှေ့တောင်အာရှတွင် ဂုဏ်ယူနိုင်သည့် တက္ကသိုလ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက်တွင် မူ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် သားသမီးရတနာများ စွာ ကို မွေးထုတ်ပေးခဲ့သည် ။ အမိတက္ကသိုလ်မှ မွေးထုတ်ပေးလိုက်သော သားသမီးများ ထဲမှ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်၊ အုပ်ချုပ်ရေးခေါင်းဆောင်၊ သိပ္ပံပညာရှင်၊ ဆေးဘက်ပါရဂူ၊ ပညာရေးပါရဂူ၊ ဥပဒေပညာရှင်၊ စာပေပညာရှင်တွေ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ကြသည် ။

သူတို့ သည် တစ်ခါက အမိတက္ကသိုလ်၏ ကံ့ကော်တောတွင် ရီဝေကြည်မောခဲ့ကြဖူးသည် ။ ကံ့ကော်နံ့ကို ရှူရှိုက်ရင်း ရင်ခုန်ခဲ့ကြဖူးသည် ။ ရေတမာပင်အောက်က အုတ်တံတားပေါင်တွင် ထိုင်ရင်း ရွက်ဟောင်းတို့ ကြွေစပြုသော သစ်ပုပ်ပင်ကြီးကို မျှော်ငေးခဲ့ကြဖူးသည် ။ အင်းလျားဆောင်ရှေ့မှ ကံ့ကော်ရိပ်တွင် ရပ်ရင်း အင်းလျားသူတို့ မျက်လုံးအဝင့်တွင် ရင်ခုန်ခဲ့ကြဖူးသည် ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သည် ၁၉၉၀ ခုနှစ်တွင် သက်တမ်း ၇၀ပြည့်ပြီဖြစ်သည် ။

စာရေးဆရာများ သည် ကံ့ကော်တောကို နောက်ခံထားသည့် ဝတ္ထုများကို အများ အပြား ရေးခဲ့ကြပြီ။ နောင်တွင် လည်း ရေးနေကြပေလိမ့်ဦးမည်။ ကံ့ကော်တောနောက်ခံ ဝတ္ထုများ သည် နောင်တွင် လည်း ဖတ်၍ ကောင်းနေပေလိမ့်မည်။

သူတို့ ဆီတွင် ကော။

သူတို့ ဆီတွင် လည်း တက္ကသိုလ်နောက်ခံ ဝတ္ထုများ ပေါ်ခဲ့သည် ။ သူတို့ မှာ ကျွန်တော်တို့လို ကံ့ကော်ပင်တွေမရှိ။ ထို့ကြောင့် သူတို့ တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်သည် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ပရိဝုဏ်လို ကံ့ကော်နံ့သင်းထုံခြင်းမရှိ။

သို့ရာတွင် သူတို့ တက္ကသိုလ်များ တွင် တိုက်ကပ်ပန်းနွယ်တစ်မျိုးဖြင့်

စ်သော အိုင်ဗီနွယ်ပင်တွေရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်ကို ကံ့ကော်တောဟု ခေါ်သည့်နည်းတူ သူတို့ တက္ကသိုလ်များကိုလည်း အိုင်ဗီလိဂ်တက္ကသိုလ်များ ၊ အိုင်ဗီပန်းနွယ်တော တက္ကသိုလ်များ ဟု ခေါ်လေ့ရှိကြသည်။ ။

ယခုဝတ္ထုသည် အိုင်ဗီပန်းနွယ်တော တက္ကသိုလ်ဖြစ်သည့် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်နောက်ခံ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်သည် တဲပုတ်မှ စခဲ့သည့်နည်းတူ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သည် လည်း လက်တဲကလေးတစ်ခုမှ အစပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၃၅၀ ကျော်လောက်က(၁၉၈၆ ခုနှစ်က အနှစ်သုံးရာငါးဆယ် ပြည့်ခဲ့သည်။ ။) ခရစ်ယာန်တရားဟောဆရာ ဂျွန်ဟားဗတ်သည် ထိုတက္ကသိုလ်သို့ စာအုပ် (၄၀၀)နှင့် သူ့မြေကလေးတစ်ကွက်ကိုလှူဒါန်းခဲ့သည်။ ။ အိုဗာစီယာများက သူ့မြေကို ခြောက်ပေမြင့်သည့် ခြံစည်းရိုးကလေးတစ်ခုခတ်ပြီး သစ်တော်ပင် အပင် (၃၀) စိုက်သည်။ ။ ထိုသို့ဖြင့် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကမ္ဘာတွင် ထင်ရှားသည့် တက္ကသိုလ်ကြီးအဖြစ်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းတစ်ရာခန့်တွင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သည် အဆင့်အတန်းမြင့်သည့် တက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။ ထိုစဉ်က အဓိပတိမှာ ချားလ်စ်ဝီလျံ အဲလီယော့ ဖြစ်သည်။ ။ အဲလီယော့ အဓိပတိ ဖြစ်သည့်နောက်ပိုင်းမှ စ၍ ဟားဗတ်သည် လျင်မြန်စွာ တိုးတက်ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။ ။

ယခုဝတ္ထုတွင် ပါဝင်သည့် ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးမှာ တက္ကသိုလ် အဓိပတိဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် အဲလီယော့၏ အဆက်အနွယ်တစ်ဦးဖြစ်သူ အင်ဒရူး အဲလီယော့ ဆိုသူဖြစ်ပြီး သူ၏ မှတ်တမ်းဟန်ဖြင့် ရေးထားသော ဝတ္ထုဖြင့်

စံသည် ။

ယခုဝတ္ထုမှ ဇာတ်ဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သူ အင်ဒရူး အဲလီယော့သည် ၁၉၅၄ခုနှစ်တွင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည် ။ (လေးနှစ်သင်တန်းပြီး ဘွဲ့ယူသည့်နှစ်ကို တွက်သဖြင့် သူတို့ အသုတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ခေါ်သလို ၁၉၅၄ခုနှစ်အတန်းဟု မခေါ်ဘဲ Class of '58 ၁၉၅၈ခုနှစ် အတန်းဟု ခေါ်သည် ။)

ယခုဝတ္ထုတွင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်တွင် ကျောင်းတက်ခဲ့ကြပုံ၊ ထိုကျောင်းမှ ဆင်းပြီးကွဲကွာသွားကြပုံ၊ ၁၉၅၈ အတန်း၏ ငွေရတုသဘင်တွင် ပြန်တွေ့ကြပုံတို့ ကို ရေးထားသည် ။

ကံ့ကော်တောနောက်ခံ ကျွန်တော်တို့ ဝတ္ထုများ နှင့် သူတို့ တက္ကသိုလ်များ ၏ အိုင်ဗီပန်းနွယ်တော နောက်ခံဝတ္ထုများကို နှိုင်းယှဉ်ဖတ်စေလိုသဖြင့် ယခုဝတ္ထုကို မြန်မာပြန်ရခြင်းဖြစ်ပါသည် ။

မြသန်းတင့်

* * *

အင်ဒရူး အဲလီယော့၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း - မေ ၁၂၊ ၁၉၈၃။

နောက်လဆိုရင် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို ငါနှင့် တစ်နှစ်တည်းရောက်တဲ့ အတန်းသားတွေရဲ့ ၂၅ကြိမ်မြောက် နှစ်ပတ်လည်တွေ့ဆုံပွဲ ကျင်းပတော့မယ်။ ဒီမိတ်ဆုံပွဲ တက်ရမှာ ကို ငါ သေမလောက် ကြောက်တယ်။

ကျော်ကြားမှုလမ်းမပေါ်မှာ လျှောက်နေကြတဲ့ အောင်မြင်တဲ့ ငါ့အတန်းသားတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ကို ငါကြောက်နေတယ်။ ဆံပင်ဖြူ၊ ကျိုးတိုးကျဲတဲ့ကလွဲရင် အောင်မြင်မှုဆိုလို့ ငါ့ဘဝမှာ ဘာမှ ပြစရာ မရှိပါလား။

ဒီနေ့တင်ပဲ အဖုံးနီနီဖုံးထားတဲ့ စာအုပ်ထူထူကြီးတစ်အုပ်ငါ့ဆီရောက်လာတယ်။ တက္ကသိုလ်ကို ငါတို့ ရောက်တဲ့ ၁၉၅၈ခုနှစ်က အတန်းသားတွေရဲ့ အောင်မြင်မှုကို မှတ်တမ်းတင်ထားတဲ့ စာအုပ်ကြီး။ အဲဒီစာအုပ်ကြီးကို မြင်ရတော့ ငါ့ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ပိုပြီးသတိရတယ်။

မနေ့ညက သန်းခေါင်ကျော်သည် အထိ ငါနှင့်အတန်းတူ တက္ကသိုလ်မှာ တက်ခဲ့ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကို လျှောက်ကြည့်တယ်။ တချို့ လွှတ်တော်အမတ်တွေ၊ တချို့က ဘုရင်ခံတွေ၊ တချို့က ကမ္ဘာကျော် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတွေနှင့် ထိပ်တန်းဆေးပညာ ပါရဂူကြီးတွေ။ သူတို့ အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ တစ်နေ့မှာ စတော့ဟု မ်းက စင်မြင့်ပေါ်မှာ နိုဘယ်ဆုမရဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲ။ တစ်နေ့မှာ အိ

မ်ဖြူတော် မြက်ခင်းပေါ်ကို မရောက်ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်သလဲ။

အံ့ဩစရာကောင်းတာတစ်ချက်ရှိသေးတယ်။ တချို့သူငယ်ချင်းတွေ ဟာ ခုတိုင်သူတို့ ရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်တွေနှင့် မြနေကြတုန်းပါကလား။

သူတို့ အထဲက သိပ်အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ သူ တချို့ဆိုရင် ငါနှင့် တော်တော်ကို ရင်းနှီးခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ။ တစ်ခါတုန်းက သစ်သီးကိတ်မုန့်လို ပျော့စိစိဖြစ်နေတဲ့ သူလို့ ငါထင်ခဲ့တဲ့ ငါ့အခန်းဖော်ဆိုရင် မကြာခင်မှာ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးဖြစ်တော့မယ့်ကောင်။ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဖြစ်တော့မယ့်သူဆိုရင် ငါ့ဆီကမကြာခဏ အဝတ်အစားငှားဝတ်ခဲ့တဲ့ ကောင်။ ကျောင်းတုန်းက ငါတို့ စာရင်းထဲကိုတောင် မထည့်ခဲ့တဲ့ ကောင်ဆိုရင် ဒီခေတ်မှာ အကျော်ကြားဆုံးဂီတပညာရှင်ကြီး။

သူတို့ အထဲက သတ္တိအကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ကတော့ သူ့ယုံကြည်ချက်အတွက်အသက်ပေး သွားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ သူရဲကောင်း စိတ်ဓာတ်ကိုကြည့်ပြီး ငါ့ကိုယ်ငါ ပြန်ရှက်မိတယ်။

ငါကတော့ ငါ့အမျိုးထဲမှာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့တဲ့ ကောင်။ ငါ့ဘိုးဘေးတွေ အားလုံးဟာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေချည်းပဲ။ ဘာကြာသေးလို့ လဲ။ ငါ့အစ်ကိုတော်တစ်ဝမ်းကွဲဆိုရင် ၁၉၄၈ခုနှစ်ကတင် နီဘယ်ဆု ရခဲ့သေးတယ်မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့ တောက်ပတဲ့ ငါ့ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရဲ့ အစဉ်အလာဟာ ငါ့လက်ထက်ရောက်တော့မှေးမိန်သွားပြီလေ။ ငါ့အဘေး ဂျားရက် အဲလီယော (၁၇၀၃ခု ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ထွက်) ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကို ပန်းသီးမျိုးစေ့ကို ပထမဆုံး ယူဆောင်စိုက်ပျိုးခဲ့သူဖြစ်တယ်။ ယခုတော့ ငါဟာ ငါ့အဘေးရဲ့ ခြေရာကိုတောင် မဆက်ခံနိုင်တော့ပါက

လား။

ဘာပဲပြောပြော ငါဟာ ငါ့ဘိုးဘေးများ ရဲ့ အစဉ်အလာတစ်ခုကို တော့ ဆက်ခံနေပါသေးတယ်။ ငါ့အဘိုး၊ အဘေးတွေဟာ မှတ်တမ်းရေး သူတွေ ဖြစ်တယ်။ ငါနှင့်နာမည်တူ ငါ့အဘေးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ သိ က္ခာရဆရာတော် အင်ဒရူး အဲလီယော့ (၁၈၃၇ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ထွ က်) ဟာ ဘုန်းကြီးလုပ်နေရင်း မှတ်တမ်းတွေ ရေးခဲ့တယ်။

အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေးစစ်ပွဲတုန်းက ဘော့စတွန်ကိုဝိုင်းတော့ သူတွေ့ခဲ့ မြင်ခဲ့ရတာတွေကို ရေးသွားခဲ့တယ်။

သူ့သားကျတော့လည်း တရားဟောဆရာ ဆက်လုပ်ပြီး သူ့ကလောင်နှင့် အမေရိကန်ပြန်ထောင်စု သမ္မတနိုင်ငံတော် တည်ထောင်စက အောင်မြင်မှုတွေကို မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တယ်။

အမှန်ကတော့ သူတို့ နှင့်ငါနှင့်မနှိုင်းယှဉ်သာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငါ့တစ် သက်မှာ တော့ မှတ်တမ်းတွေ ရေးသွားရမှာ ပဲ။ ငါ ဆက်ခံနိုင်တဲ့ အမွေ ဆိုလို ဒါပဲရှိတော့တယ် မဟုတ်လား။ ငါဟာသမိုင်းကို ဖန်တီးရာမှာ မပါ သည့်တိုင် ငါဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ သမိုင်းကိုတော့ရေးရမှာ ပဲ။

ခုတော့ ငါသေမလောက်ကြောက်နေတုန်းပဲ။

သူတို့ သည် အုပ်ထဲကို နောက်ထပ်ရောက်လာသည့် ပြိုင်ဘက်များ လို တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လှမ်းကြည့် နေကြသည် ။ သို့ရာတွင် ယခုသူတို့ ရောက်သည့် စုံတော့မြိုင်ထဲတွင် မူ တကယ့်အန္တရာယ်သည် မည်သည့် နေရာတွင် ခိုအောင်းနေသည် ကို သူတို့ မသိ။

ထိုနေ့သည် ၁၉၅၄ခု စက်တင်ဘာလ ၂၀ရက် တနင်္လာနေ့ဖြစ်သည် ။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဉာဏ်အကောင်းဆုံး၊ အတော်ဆုံးသော လူငယ်တစ်ထော

င့်တစ်ရာခြောက်ဆယ့်နှစ်ယောက်တို့ သည် အောက်မေ့ဖွယ်ခန်းမဟု
ခေါ်သော ဝိတိုရိယခေတ် ဂိုးသစ်ပုံစံ အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် တန်းစီ
ရပ်နေကြသည်။ ။ ၁၉၅၈ ခုနှစ် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ဘွဲ့နှင်းသဘင်သို့
တက်ရောက်ခွင့် မှတ်ပုံတင်ရန် ဖြစ်သည်။ ။

ကျောင်းသားသစ်များ အားလုံးသည် ထင်ရှားသူတွေချည်းဖြစ်သည်
။ သူတို့ သည် မွေးကတည်းက မီးမောင်းမှ မီးရောင်ထဲတွင် မွေးဖွားလာ
ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ။

သူတို့ အထဲတွင် ဒင်နီယယ် ရော့ဆီ၊ ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်၊ သီယိုဒို လ
င်းဗရိစ်နှင့် အင်ဒရူး အဲလီယော့တို့ လည်း ပါသည်။ ။ သူတို့ လေးဦးနှင့်
အခြားကမ္ဘာလောကတွင် ရှိနေသေးသည့် ပဉ္စမမြောက်တစ်ဦးတို့ သည်
ဤဝတ္ထု၏ ဇာတ်ဆောင်များ ဖြစ်သတည်း။

* * *

ဒယ်နီယယ် ရော့ဆီ

ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝမှ စ၍ ဒင်နီတွင် တစ်ခုတည်းသော ပြင်းပြသည့်မျှော်မှန်းချက် တစ်ခုသာရှိ၏။ ယင်းမှာ သူ့အဖေ စိတ်တိုင်းကျ နေရန်ဖြစ်သည်။ ။

သို့ရာတွင် တစ်ခုတည်းသော စိုးရိမ်မှုသာရှိ၏။ ယင်းမှာ သူ့အဖေ စိတ်တိုင်းကျအောင် မနေတတ်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

သူ့အဖေ ဒေါက်တာရော့ဆီက သူ့အား စိတ်တိုင်းမကျဖြစ်ခြင်းမှာ လုံလောက်သောအကြောင်းရှိသည် ဟု သူ့ထင်သည်။ ။ သူ့အစ်ကို ဖရင့်သည် ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် တစ်ခုလုံးတွင် နာမည်အကျော်ဆုံး နောက်တန်း ဘောသမား။ သူကဝိန်ချည့်ချည့်၊ အားကစားဆို၍ ဘာမျှဝါသနာမပါသူ။ အဖေသည် ဘောသမားသားကြီးကိုဂရုစိုက်နေသည့်အတွက် သားငယ်ဖြစ်သည့် သူ့အပေါ်တွင် ဂရုစိုက်ချိန် ကောင်းကောင်း မရ။

ဒင်နီသည် သူ့အစ်ကို ဖရင့်လိုမဟုတ်။ အတန်းထဲတွင် စာတော်သည် ။ အဖေသည် သူ့ကိုအထင်ကြီးဟန်မပြ။ သူ့အစ်ကို ဖရင့်သည် အရပ်ခြောက်ပေနှစ်လက်မရှိပြီး သူ့ထက်ခေါင်းတစ်လုံးစာလောက်ပိုမြင့်သည်။ ။ ဘောလုံးကွင်းထဲသို့ သူ့ဆင်းလာလျှင်ပရိသတ်အပေါင်းက မတ်မတ်ထ၍ သောင်းသောင်းဖြဖြ လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးခံရသူ ဖြစ်သည်။

။

ဆံပင်နီနီ၊ မျက်မှန်လက်လက်နှင့် ဒင်နီသည် ထိုသို့သော ဩဘာလ

က်ခုပ်သံများ နှင့် ဘာမျှမဆိုင်။ ဒင်နီသည် ထူးခြားသည့် စန္ဒရားသမား တစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ သူ့အမေကလည်း ထိုအတိုင်းပင်ပြောသည် ။ ထူးခြားပုံမှာ အရွယ်နှင့်မလိုက်။ တခြားမိဘများ ဆိုလျှင် သူတို့ သားအတွက်များ စွာဂုဏ်ယူကြပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ဒေါက်တာ ရော့ဆီကား သူ့သားငယ်ပရိသတ်ထဲတွင် စန္ဒရားတီးတော့မည်ဆိုလျှင် တစ်ခါမျှ နားထောင်လေ့မရှိ။

ဤတွင် ဒင်နီသည် သူ့အစ်ကိုကို မနာလိုဝန်တို့ ဖြစ်သည် ။ ထို့နောက် ဒေါသထွက်သည် ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမုန်းကြီးမုန်းလာသည် ။ ဖရင့်သည် နတ်ဘုရားမဟုတ်။ သူလို ကိုယ်လို လူသား။ တစ်နေ့တွင် သူ့အဖေသည် သူ့ကိုလည်း အသိအမှတ်ပြုလာရမည်။

သို့ရာတွင် ၁၉၅၀ခုနှစ်၌ တိုက်လေယာဉ်မှူး တစ်ဦးဖြစ်သူ ဖရင့်သည် ကိုရီးယားစစ်ပွဲတွင် ပစ်ချခံရသည် ။ ဒင်နီ၏ မနာလို ဝန်တို့ဟူသည် ပျောက်သွား၏။ သူ့အစ်ကိုအပေါ်တွင် မုန်းခွဲမိသည့်အတွက် သူစိတ်မကောင်းဖြစ်သည် ။ ထို့နောက် သံဝေဂရသည် ။ သူ့တွင် လည်း တာဝန်ရှိသည် ဟု သူထင်သည် ။ သူသည် သူ့အစ်ကိုသေအောင် ဆုတောင်းခွဲမိသည့်နှယ်။

ကျောင်းအားကစားကွင်းကြီးကို ဖရင့်အမည်သို့ဂုဏ်ပြု၍ အမည်ပြောင်းသည့် အခမ်းအနား၌ သူ့အဖေသည် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရှိုက်ကြီးတငင်ငိုသည် ။ ဒင်နီသည် သူချစ်သည့် အဖေကို ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် ကြည့်၏။ အဖေနှစ်သိမ့်မှုရအောင်သူကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည် ။ သို့ရာတွင် သူ့အဖေ ကျေနပ်အောင် သူမည်သို့ လုပ်ရမည်နည်း။

သူ့အဖေသည် ဒင်နီစန္ဒရားကျင့်သံကိုကြားလျှင်စိတ်ဆိုးသည် ။ သွားဆရာဝန် တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဒေါက်တာ ရော့ဆီအဖို့ လွန်များ တဒီး

ဒီး မြည်သံကြောင့် နားငြီးလှပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒေါက်တာ ရော့ဆီသည် သူ့ သားငယ် စန္ဒရားကျင့်ရန် မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် ဖော့တွေတပ်ထားသည့် အလုံခန်းတစ်ခန်း ဆောက်ပေးသည်။ ။

အဖေသည် သူ့ကိုအလိုလိုက်သည့်အနေဖြင့် ထိုအခန်းကို ဆောက် ပေးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ဒင်နီသိသည်။ ။ အဖေသည် သူ့ကိုမြင်လည်း မမြင်ချင်၊ သူ့လက်သံကို ကြားလည်း မကြားချင်သောကြောင့် အလုံခန်း ဆောက်ပေးခြင်းသာဖြစ်သည်။ ။

သို့တိုင်အောင် ဒင်နီသည် သူ့အဖေ အချစ်ကိုခံချင်သည်။ ။ ထိုသို့ အချစ်ခံရအောင်လည်း ကြိုးစားမည်ဟု ပိုင်းဖြတ်သည်။ ။ အဖေသည် အားကစားကို ဝါသနာပါသူဖြစ်သည့်အတွက် အားကစားလေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု လုပ်ရန် သူဆုံးဖြတ်သည်။ ။

သူ့အသက်အရွယ်တွင် အကောင်းဆုံး အားကစားနည်းများမှာ အပြေးလေ့ကျင့်သည့် လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခုတည်းသာရှိသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဒင်နီသည် အပြေးအားကစား ဆရာတစ်ဦးထံသွား၍ နည်းနာယူသည်။ ။

ယခုဆိုလျှင် ဒင်နီသည် မနက်ခြောက်နာရီ အိပ်ရာထ၊ အဝတ်အစား လဲ၊ အိမ်မှ ထွက်လာ၍ အပြေး လေ့ကျင့်သည်။ ။ ပြေးစတွင် ခြေထောက် တွေ့နာနေသည်။ ။ သို့ရာတွင် ကြိတ်မှိတ်ခံ၏။ သူ့အပြေးကျင့်ကြောင်း လည်း မည်သူ့ကိုမျှမပြော။ သူ ထူးချွန်မှ အဖေ့ကို ပြလိုက်ဦးမည်ဟု အားခဲသည်။ ။

နွေဦးပေါက်ရာသီ ပထမဆုံးရက်တွင် အပြေးဆရာက သူ့အဖွဲ့သား များ ၏ ကျန်းမာရေးကို စမ်းသပ်ရန် တစ်မိုင်အပြေးခိုင်းသည်။ ။ တာလေးပုံ သုံးပုံအထိ ဒင်နီသည် ကျင့်သားရပြီး အပြေးသမားများ နှင့်အတူ

လိုက်နိုင်သည်။ ။

ထိုစဉ် သူ့အာခေါင်တွေခြောက်လာကာ ရင်ထဲတွင် မီးစကြီးထိုးထားသလို ပူလာသည်။ ။ ခြေကလည်း လေးလာ၏။ ကွင်းလယ်ကောင်မှ ရပ်ကြည့်နေသည့် ဆရာက “ ဒင်နီ ဆက်ပြေး ဆက်ပြေး၊ မရပ်နှင့် ” ဟု လှမ်းအော်သည်။ ။

ဒင်နီသည် အဖေ အထင်သေးခံရမည်စိုးသဖြင့် နောက်ဆုံးတာ တစ်စိတ်ကို ခြေကုန်သုတ်သည်။ ။ ပန်းဝင်သည် နှင့် မြက်ခင်းပေါ်သို့ ပစ်လှဲချလိုက်၏။ အသက်ကို ကောင်းကောင်း မရှူနိုင်။ ဆရာက စံချိန်နာရီကိုကြည့်ရင်း သူ့ကို ငဲ့ကြည့်နေသည်။ ။

“မဆိုးဘူးဟေ့၊ ငါတောင် အံ့ဩသွားတယ်၊ ငါးမိနစ် လေးဆယ့်ရှစ် စက္ကန့်နှင့်ရတယ်၊ ဆက်ကျင့်ရင် ဒီထက်မြန်မယ်၊ အမှန်ကတော့ တို့ ပွဲတွေမှာ ငါးမိနစ်လောက်နှင့်ဝင်နိုင်ရင် စံချိန်ကျိုးနေပြီ၊ သွား အားကစားရုံ သွားပြီး ဝတ်စုံနှင့်ဖိနပ်ထုတ်ချည် ”

သူ့ပန်းတိုင် ရောက်ခါနီးသည့်အတွက် ဒင်နီသည် ညနေ စန္ဒရားကျင့်သည့် အချိန်ကိုပင် ရပ်ထားကာ အပြေးကျင့်သည်။ ။ နှစ်ဖာလုံကွင်းကို ဆယ်ခါ ဆယ့်ငါးခါလောက် ပတ်ကျင့်သည်။ ။ တစ်ပတ် ပြေးပြီးတိုင်း မောလိုက်သည် မှာ ဆိုဖွယ်မရှိ။

သီတင်းပတ်ပေါင်းများ စွာ ကြာသည့်အခါ သူ့ကြိုးစားမှုကို ဆုချသည့်အနေဖြင့် အပြေးဆရာက ဗယ်လီ အထက်တန်းကျောင်းနှင့်ပြိုင်သည့် အပြေးပြိုင်ပွဲတွင် သုံးမိုင် တာဝေးသမားအဖြစ် ရွေးသည်။ ။

ဒင်နီသည် ထိုညတွင် သူ့အဖေကို ပြောပြ၏။ ဒင်နီက သူ ရှုံးနိုင်သည်ဟု ပြောသည့်တိုင် ဒေါက်တာ ရော့ဆီက ပြိုင်ပွဲဝင်ပြိုင်ရန် တိုက်တွန်းသည်။ ။

ထိုစနေနေ့ ညနေတွင် ဒင်နီသည် သူ့ ကလေးဘဝတွင် အပျော်ဆုံး သုံးမိနစ်ကို တွေ့ကြုံလိုက်ရ၏။

တာအထွက်တွက် သူတို့ တစ်တွေတန်းစီပြီး တထိတ်ထိတ်နှင့် တာ လွှတ်မည့်အချိန်ကို စောင့်နေစဉ် ဒင်နီသည် ရှေ့ဆုံးတန်းတွင် ထိုင်နေ သော အဖေနှင့် အမေကို မြင်ရသည် ။

“လူလေး၊ အားကုန် ပြေးလိုက်စမ်း၊ ရော့ဆီမျိုး အကြောင်းကို သိ အောင် ပြလိုက်စမ်း ”ဟု အဖေက အားပါးတရ ပြောသည် ။

ထိုစကားများကြောင့် ဒင်နီ အားတက်သွားသည် ။ မှန်မှန် ပြေးဖို့ သ တိပေးနေသည့် အပြေးဆရာ၏ စကားများကိုပင် ကောင်းကောင်း မကြားလိုက်။ အချက်ပေးသေနတ် ဖောက်လိုက်သည် နှင့် ဒင်နီသည် ရှေ့ဆုံးမှ ထွက်လာကာ တစ်အုပ်လုံးကို နောက်တွင် အပြတ်အသတ် ချ န်ရစ်ခဲ့သည် ။

သူ့သားသည် အပြေးချန်ပီယံဟု သူ့အဖေ ထင်နေသည် ။

အပြေးဆရာကမူ တာထွက်တွင် သည် လောက် ပြတ်အောင် ပြေးရ မလားဟု စိတ်ဆိုးသည် ။

တစ်ပတ်ပြေးပြီး၍ အဖေတို့ စင်ရိုရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည် ။ သူ့ တစ်သက်တွင် တစ်ခါမျှ မမြင်ရ သည့်အရာကို သူမြင်ရ၏။ အဖေ၏ ဂု ဏ်ယူဝင့်ကြွားသော အပြုံးဖြစ်သည် ။

“ဟေ့ ဒင်နီ၊ ၁၇၈၈၈နဲ့ပဲ ရှိသေးတယ်ကွ၊ သိပ် မြန်နေတယ်၊ မြန်လွန်းနေတယ် ”ဟု ဆရာက အော်သည် ။

“ ပြေးကွ၊ ပြေး ”ဟု အဖေက အော်၏။

အဖေနှင့်အမေတို့ အားပေးနေသဖြင့် ဒင်နီသည် နောက်ကိုက်လေး ရာတွင် လည်း ရှေ့က ပြေးနေ၏။

တာတစ်ဝက်ကျိုးသည့်အချိန်အထိ အရှေ့ကပြေးနေဆဲ။ သို့ရာတွင် အဆုတ်များမှာ ပေါက်ကွဲတော့မတတ် ဖြစ်နေလေပြီ။ နောက်တစ်ကွေ့ သို့အရောက်တွင် အောက်ဆီဂျင်မရတော့။ အားကစားသမားတို့ ပြော လေ့ရှိသည့် အမောဆိုခြင်းမျိုးဖြင့် လဲကျသေသွားတော့မည်ဟု ပင် ထင် သည် ။

နောက်ကလူသည် သူ့ဘေးမှ ဖြတ်ကာ သူ့ကိုကျော်တက်သွား၏။ “ ဟေ့ ဒင်နီ၊ ပြေးစမ်းပါ၊ ဇွဲမရှိဘူးလား ”ဟု အော်နေသော အဖေအသံကို ကြားနေရသည် ။

သူပန်းဝင်သွားသည့်အခါတွင် လက်ခုပ်တီးကြ၏။ ရှုံးသော်လည်း ပန်းတိုင်ရောက်အောင်ပြေးနိုင်သည့် အရှုံးသမားတစ်ယောက်ကို အားပေး နှစ်သိမ့်သည့် လက်ခုပ်သံများ သာ ဖြစ်သည် ။

အားကုန်မူးဝေလျက်ရှိရာမှ စင်မြင့်ဆီသို့ သူ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ အမေက အားပေးသည့်အနေဖြင့် ပြုံးလျက်။ အဖေကိုမူ မမြင်ရတော့။ အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခုကို မက်နေရသည် နှင့် အတူတူ။

အပြေးဆရာကမူ ကျေနပ်သည် ။

“မင်းလောက် ဇွဲကောင်းတဲ့ ကောင်မျိုး ငါ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေး ဘူး၊ ငါးမိနစ် ဆယ့်ငါးစက္ကန့်နှင့် ရခဲ့သားပဲ၊ အလားအလာရှိပါတယ် ”

“ ပြေးလမ်းပေါ်မှာ တော့ အလားအလာ မရှိတော့ဘူး ဆရာ၊ ကျွန် တော် ရပ်တော့မယ် ”

သူ စိတ်ပျက်သည် ။ သူကြိုးစားသမျှသည် အရာမထင်။ ပို၍ ပင် ဆိုး

လာသေးသည် ။ သူ ရှုံးခဲ့ရသည့်နေရာသည် သူ့အစ်ကိုကို ဂုဏ်ပြု၍ အမည်ပေးထားသည့် ဖရင့် ရှော့ဆီ အားကစားကွင်း။

ဒင်နီသည် ရှက်ရှက်ဖြင့် သူ့ဘဝဟောင်းကို ပြန်ရောက်လာ၏။ စန္ဒရားခလုတ်များ သည် သူ့အဖို့ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း ဟူသမျှတို့ မှ ထွက်ပေါက်။ တခြားဘာကိုမျှ စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ စန္ဒရားကို နေ့ရော ညပါကျင့်သည် ။

အသက်ခြောက်နှစ်သားကတည်းက သူ စန္ဒရားသင်ခဲ့သည် ။ သို့ရာတွင် ဆံပင်ဖြူဖြူနှင့် စန္ဒရား ဆရာမကြီးက ဒင်နီသည် သင်ရိုးကုန်ပြီ၊ သူ့ဘာမျှ မသင်နိုင်တော့ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ပြောသည် ။ သူ့သားကို ဆန်အိန်ဂျယ်လို ကောလိပ်တွင် ဂီတဆရာ လုပ်နေသည့် ဗီယင်နာမှ စန္ဒရားဆရာ ဂူစလပ် လင်ဒေါ ထံသို့ ပို့ပါဟု အကြံပေးသည် ။

ဆရာကြီးက ဒင်နီ၏ လက်သံကိုနားထောင်ပြီး သဘောကျသွားကာ သူ့တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်၏။

“ဆရာကြီးကပြောတယ်၊ ကလေးက အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် တော်တယ်တဲ့ ၊ ဒီပညာနှင့် အသက်မွေးရင်တောင် ဖြစ်တယ်တဲ့ ”ဟု အမေက အဖေ့ကို ပြောပြသည် ။

“ ဟုတ်လား ”ဟု အဖေက တစ်ခွန်းတည်း ပြောသည် ။ ထိုမှ အပ မည်သည့် ထင်မြင်ချက်ကိုမျှ မပေး။

စန္ဒရား ဆရာကြီးဒေါက်တာ လင်ဒေါသည် စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်သည့်တိုင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည် ။ သူ့အဖို့ ဒင်နီသည် စံပြတပည့်တစ်ဦး။ ပါရမီ ရှိရုံမျှမက ကြိုးစားလည်း ကြိုးစားသည် ။ ဆရာကြီးက ဇာနီ၏ တီးလုံးကို တစ်နေ့လျှင် တစ်နာရီ ကျင့်ရန်ပြောသော်လည်း ဒင်နီသည် သုံးလေးနာရီ ကျင့်သည် ။

“ ကျွန်တော့်လက် တိုးတက်လာရဲ့ လား ဆရာကြီး ” ဟု ဒင်နီက မရဲတရဲ မေးသည် ။

“တိုးတက်တာပေါ့ကွ ဒီလောက်လည်း မကြိုးစားပါနှင့်၊ အသက်ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိသေးတာ၊ အပြင်ကလေးဘာလေးထွက်ပြီး ပျော်ပျော်ပါးပါးလည်း နေပါဦး”

သို့ရာတွင် ဒင်နီတွင် အချိန်မရှိ။ ပျော်ပျော်ပါးပါး ဆိုသည့် ကိစ္စများ ကိုလည်း သူနားမလည်။ မြန်မြန် တော်ချင်သည် ။ ကျောင်းတက်သည့် အချိန်နှင့် အိပ်ချိန်မှ လွဲလျှင် စန္ဒရားခုံတွင် အချိန်ကုန်သည် ။

အဖေသည် သူ့သား၏ အပေါင်းအသင်းမဆုံပုံကို သတိမပြုမိဘဲနေသည် မဟုတ်။ ထိုအခါတွင် သူစိတ်ဆိုးသည် ။

“ဟေ့ အမေကြီး၊ မင်းသား ဒီလိုနေတာဟာ မကောင်းဘူးကွ၊ ဒီထဲမှ အချိန်ကုန်လွန်းတယ်။ ဒီပြင် နေရာတွေမှာ ညံ့တိုင်း ဒီနေရာမှာ တော်အောင် လုပ်နေသလား မသိဘူး။ သူ့အရွယ်မှာ ပိုးတာပန်းတာတို့ ဘာတို့ ရှိဖို့ ကောင်းတာပေါ့။ အကြီးကောင် ဖရင့်ဆိုရင် ဒီအရွယ်မှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေပြီ ”

သူ့လို အဖေကမွေးသည့် သားမျိုးသည် အနုပညာကို ထိုမျှလိုက်စားနေလျှင် ယောက်ျားမပီသရာ ရောက်တော့မည်ဟု တွေးမိတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရသည် ။

အမေကမူ သားအဖနှစ်ယောက်ကို ထို့ထက် ရင်းနှီးလာစေချင်သည် ။ သို့ရင်းနှီးလာလျှင် အဖေ၏ အထင်သေးစိတ်သည် ပျောက်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည် ။

ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နေ့ ညစာစားပြီးသည့်အချိန်တွင် အမေသည်

သားအဖနှစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ကာ ရှောင်ပေးသည် ။ သူတို့ သား အဖ စကားပြောကြပစေပေါ့။

ဒင်နီနှင့် စကားပြောရသည် ကို သူ သဘောမကျ။ ထို့ကြောင့် အဖေ စိတ်တိုနေသည် ။

“ ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေရဲ့ လား ”

“ပြေတာလည်း ပြေပါတယ်၊ မပြေတာလည်း ရှိပါတယ် ”

ဒင်နီသည် လည်း သူ့အဖေကဲ့သို့ပင် ကသိကအောက် ဖြစ်နေသည် ။ အဖေသည် ထိတ်လန့်နေသည့် စစ်သားတစ်ယောက်လို မိုင်းတွေမြုပ် ထားသည့်ကွင်းကို တက်နင်းမိမည်ကို စိုးရိမ်နေသည် ။

“ ဘာတွေ အဆင်မပြေတာလဲ ”

“ဘကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ခပ်ကြောင်ကြောင်လို့ ထင်နေကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဂီတသမားဆိုတာ ကျွန်တော့်လိုချည်းပါပဲ ”

“ကျွန်တော့်လိုဆိုတာ ဘယ်လိုလဲကွ ”

ဒေါက်တာ ရော့ဆီ ချွေးပြန်စပြုလာသည် ။

“ဪ ... ဂီတထဲမှာ ပဲ နစ်မြုပ်နေကြတာပေါ့။ ကျွန်တော်လည်း ဒီ အတိုင်းပါပဲ၊ ဂီတဟာ ကျွန်တော့်ဘဝ ဖြစ်ချင်တယ် အဖေ ”

ဒေါက်တာရော့ဆီက မည်သို့ ပြန်ပြောရမည်မသိ။ တိတ်ဆိတ်နေသည် ။

“ အေး၊ မင်းဟာ ငါ့သားဆိုတာ သတိထားပါ ”

အဖေက တစ်ခွန်းသာ ပြောသည် ။ သူ့သားကို ချစ်ကြောင်းကို ပြော

င်ပြောင်မပြောဘဲ သွယ်ဝိုက် ပြောသည့်စကား။

“ ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် စန္ဒရား သွားကျင့်လိုက်ဦးမယ် ”

ဒင်နီထွက်သွားသည့်အခါ၌ ဒေါက်တာရော့ဆီသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ငှဲ့သည် ။ အင်း တော်သေးတာပေါ့လေဟု သူတွေ့သည် ။ အခြားအရာများကို ဝါသနာပါမည့်အတူတူ ဂီတကို ဝါသနာပါသည် က ပိုကောင်းသည် ။

ဆယ့်ခြောက်နှစ်မြောက် မွေးနေ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ဒင်နီသည် ကျောင်းက တီးဝိုင်းများ တွင် တစ်ကိုယ်တော် စန္ဒရားတီးပြ၏။ ဆရာကြီး၏ လမ်းညွှန်ချက်ဖြင့် ဗရမ်း၏ ခက်ခဲလှသောဒုတိယစန္ဒရားကွန်ရှာတိုကို တီးပြသည် ။ ရုံထဲတွင် သူ့မိဘတွေ အပါအဝင် ပရိသတ်တွေအပြည့်။

မျက်နှာဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြင့် စင်ပေါ်သို့ တက်လာသည့်အခါတွင် စူးနေသောမီးမောင်းမှ အရောင်ကို မြင်ရသည် ။ မျက်မှန်တပ်ထားသော သူ့မျက်လုံးများ သည် ဘာကိုမျှမမြင်ရ။ စန္ဒရားနားသို့ ရောက်သည့်အခါတွင် သူသည် သွက်ချာပါဒလိုက်သူလို ဖြစ်နေသည် ။

ဆရာကြီးက သူ့အနားသို့ လျှောက်လာကာ

“ ဘာမှ မစိုးရိမ်နှင့်၊ အဆင်သင့်လုပ်ထား ”

ဒင်နီ၏ အကြောက်သည် ချက်ချင်းပျောက်သွား၏။

လက်ခုပ်သံများက မစဲနိုင်။

ဦးညွှတ်၍ သူ့ဆရာကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည့်အခါ ဆရာကြီး၏ မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်တွေ ဝဲနေသည် ကို မြင်ရသည် ။

ဆရာကြီးက သူ့တပည့်ကို ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်၏။

“ ဒီနေ့ ညကတော့ ငါ့သားအတွက် အဖေ ဂုဏ်ယူတယ်ကွာ ”

မိဘ၏ အချစ်ကို မွတ်သိပ်တောင့်တခဲ့သည့် သားတစ်ယောက်အဖို့ ထိုစကားများ သည် ပီတိကြီးစွာ ဖြစ်ဖို့ ကောင်းသည် ။ သို့ရာတွင် ထိုညကမူ ဒင်နီသည် ခံစားမှုအသစ်တစ်ခုဖြင့် ယစ်မူးနေသည် ။ ထိုခံစားမှုအသစ်သည် ပရိသတ်၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု။

အထက်တန်းကျောင်းသို့ ရောက်ကတည်းက ဒင်နီသည် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားချင်နေသည် ။ တက္ကသိုလ်သို့ရောက်လျှင် ဆရာကော်ရယ် သွန်ပဆန်၏ အဆိုပညာကို သင်ရမည်။ အတီးဆရာ ဝေါလဟာ ပစ္စတန်၏ အတီးပညာကိုသင်ရမည်။ ထို မျှော်လင့်ချက်ကြောင့်သာလျှင် အထက်တန်းတွင် သင်ခဲ့ရသည့်သိပ္ပံ၊ သင်္ချာနှင့် ပြည်သူ့နီတိတို့ကို သူ အောင့်အည်းသင်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

အဖေကမူ သူ့သားကို ပရင့်စတန် တက္ကသိုလ်သို့ ထားချင်သည် ။ ပရင့်စတန်မှ ဖစ်ဇ်ဂျရယ်တို့လို စာရေးဆရာ အကျော်အမော်တွေ ထွက်သည် ။ သားအကြီးတုန်းကလည်း ပရင့်စတန်တွင် မထားလိုက်ခဲ့ရ။

သို့ရာတွင် ဒင်နီက သူ့စကားကို နားမဝင်။ နောက်ဆုံးတွင် အဖေသည် လက်လျှော့လိုက်၏။

“ဒီကောင်ကို ပြောလို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ကြိုက်တဲ့ နေရာမှာ ပဲ နေပလေ့စေတော့”ဟု အဖေကပြောသည် ။

သို့ရာတွင် အဖေ၏ သဘောထားကို ပြောင်းလဲစေသည့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပေါ်လာ၏။ ၁၉၅၄ခုနှစ်တွင် အယူသီးသည့် အထက်လွတ်တော်အမတ် မက္ကာသီးက “ကွန်မြူနစ်တို့ ခိုလှုံရာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် ”

ကို မဲလာခဲ့သည်။ ။ အချို့သော ပါမောက္ခများက မက္ကာသီး၏ ပေါ်လစီကို လက်မခံကြ။

ခေါင်းမာသည့် ဟားဗတ်တက္ကသိုလ် အဓိပတိ ဒေါက်တာ မူဆေက လည်း ထိုပါမောက္ခများကို ထုတ်ပစ်ရန် ငြင်းဆန်သည်။ ။

“ဒီမှာ ငါ့သား၊ မင်းအစ်ကို ဖရင့်ဟာ ကွန်မြူနစ်ဝါဒရဲ့ အန္တရာယ်ကို တိုက်ရင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ ဒီတော့ ကွန်မြူနစ်တွေလွှမ်းမိုးနေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကို မင်းဘာကြောင့် သွားရမှာ လဲ ”

ဒင်နီက ဘာမှ မပြော။ ဂီတသည် နိုင်ငံရေး မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူ့ အတွက် ဘာမျှ ပြောစရာမရှိ။

သားနဲ့ အဖသည် သဘောထားကွဲသည့်ကြားတွင် အမေသည် ကြား နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့အခက်အခဲကို ဖွင့်၍ တိုင်ပင်ရမည့်သူဆို၍ ဆရာကြီးလင်ဒေါတစ်ယောက်သာ ရှိတော့သည်။ ။

ဆရာကြီးသည် တတ်နိုင်သမျှ ရှောင်၏။ သို့ရာတွင် တစ်ချက်တော့ ဝန်ခံသည်။ ။

“ဆရာကြီးတော့ မက္ကာသီးဆိုတဲ့ လူကို ကြောက်တယ်ကွာ၊ ဟစ်တ လာတက်ခါစတုန်းက ဂျာမန်မှာ လည်း ဒီလိုပဲဖြစ်ခဲ့တာပဲ ”ဟု ပြောသည်။ ။

ဆရာကြီးလင်ဒေါသည် စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် စကားကိုဖြတ်၏။ သူ့မှတ်ဉာဏ်ထဲတွင် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များ သည် မပျောက်ကြသေး။ ထို့နောက် တိုးတိတ်စွာဖြင့်

“ ဒီမှာ ငါ့တပည့်၊ တစ်တိုင်းပြည်လုံးဟာ ထိတ်လန့်နေကြတယ်။ မက္ကာသီးဟာ ဟားဗတ်တက္ကသိုလ်ကို အမိန့်ပေးနိုင်တယ်လို့ ထင်နေတ

ယ်၊ ဘယ်သူ့ကို ထုတ်ပစ်ရမယ်၊ ဘယ်ဝါ့ကို ထုတ်ပစ်ရမယ်လို့ ပြောနေ
တယ်၊ တက္ကသိုလ် အဓိပတိဟာ သိပ်သတ္တိကောင်းတယ်၊ ဒီလို
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဆရာကြီး ချီးကျူးပါတယ်ကွာ ”

“ ဆရာကြီးက ဘယ်လို ချီးကျူးမှာ ပါလဲ ”

“ သူတို့ ကျောင်းကို မင်းကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပို့လိုက်မှာ ပေါ့ ”

ဆရာကြီးက ထက်မြက်သည့် သူတပည့်အနားသို့ကပ်၍
ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။ ။

မေလကျောင်းဖွင့်ရက်သို့ ရောက်လာသည် ။ တက္ကသိုလ်များမှ မိမိ
တို့ တက္ကသိုလ်များကို တက်ရန် ဖိတ်ခေါ်ကြသည် ။ ပရင့်စတန်၊ ဟားဗတ်၊
ယေးလ်၊ စတင်းဖို့ တက္ကသိုလ်။ တက္ကသိုလ်များ အားလုံးကပင် ဒင်နီ
ကို လိုချင်ကြသည် ။ ဒေါက်တာရော့ဆီသည် ထိုစာများကိုကြည့်၍ ကျေနပ်
သည် ။ သို့ရာတွင် သူ့သား ကျောင်းအရွေးမှားမည်ကိုမူ သူစိုးရိမ်သည် ။

ထိုသီတင်းပတ်အကုန်တွင် အဖေက အရေးကြီးသည့် မေးခွန်းကို
မေး၏။ မည်သည့် တက္ကသိုလ်သို့ တက်မည်နည်း။

“ ကျွန်တော် ဟားဗတ်ကိုပဲ သွားချင်တယ် ဖေဖေ ”

တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ယခုအချိန်အထိ ဒင်နီ မျှော်လင့်ချက်ကို မစွန့်သေး။ သူ တကယ်သွား
ချင်နေတယ်ဆိုလျှင် အဖေသည် အလျှော့ပေးလိမ့်မည်ဟု သူမျှော်လင့်သည် ။

သို့ရာတွင် အဖေသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးလို မာကျောသည် ။

“ဒီမှာ ငါ့သား တို့ တိုင်းပြည်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်၊ ဘယ်တက္ကသိုလ်ကိုပဲ သွားချင် သွားချင် သွားနိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့မှာ လည်း လွတ်လပ်စွာ သဘောကွဲလွဲခွင့်ရှိတယ်၊ ဒီတော့ မင်း ဘာသာမင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ကြိုက်သလိုဆုံးဖြတ်ပါ။ မင်းမှာ လွတ်လပ်စွာ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းပြောပြီးပြီ ”

သူ့အဖေ သဘောကျအောင်ဆိုလျှင် သူ့မျှော်မှန်းချက်တွေကို စွန့်လွှတ်ရတော့မည်။

ယခုမူ သူသည် အဖေ၏ အကြိုက်ကို မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။ နောင်တွင်လည်း မလုပ်နိုင်တော့ပြီ။

“ ဒါတော့ ဖေဖေသဘောပေါ့ ”

သူ့အသံသည် ကွဲအက်နေသည် ။

နောက်ထပ်စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ သူ ထွက်လာခဲ့သည် ။ တံခါးထူထူ ကြီးနောက်မှ စားပွဲကိုလက်သီးဖြင့် ထုနေသော အသံကိုကြားရ၏။

သို့တိုင် သူ့ စိတ်ထဲတွင် မူ လွတ်လပ်နေသည် ။

* * *

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်

သူသည် ရွှေမင်းသားလေး ဖြစ်သည် ။ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း၊ အသားဖြူဖြူနှင့် အက်ပိုလို ကျောက်ဆစ်ရုပ်တုပုံ။ မိန်းမတွေသဘောကျပြီး ယောက်ျားတွေအားကျသော သံလိုက်ဓာတ်မျိုးရှိသည် ။ အားကစားအမျိုးမျိုးတွင် ထူးချွန်သည် ။ ဆရာတွေကလည်း သူ့ကိုချစ်ကြသည် ။ လူချစ်လူခင်များ ၍ မျက်နှာပွင့်လန်းသူဖြစ်သည့်တိုင် စကားပြောချိုသာ၍ ရိုသေကျိုးနွံသည် ။

ချုပ်၍ ပြောရလျှင်သူသည် မိဘတိုင်း အားကျလောက်သည့် သားတစ်ယောက် ဖြစ်သည် ။ မိန်းကလေးတိုင်းက သဘောကျသော ချစ်သူမျိုးဖြစ်သည် ။

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် အမေရိကန်တိုင်းဖြစ်လိုသော စံပြအမေရိကန်လူမျိုးဖြစ်လေသည် ။ လူတိုင်းကပင် ထိုသို့သဘောထားကြသည် ။ သို့ရာတွင် တင့်တယ်သောကိုယ်ဟန်ပြေပြစ်မှုအောက်တွင် ချို့ယွင်းချက်ကြီးတစ်ခုရှိသည် ။ ထို ချို့ယွင်းချက်ကြီးသည် ဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်မှ ပါလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်သည် ရေဝတီအဖြစ် မွေးဖွားလာခြင်းပေတည်း။

သူ့အဖေသည် ထိုမျိုးရိုးကိုဖုံးကွယ်ရန် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။ ရေဝတီဖြစ်ရခြင်းသည် ရှက်စရာဟူသော ဘရွတ်ကလင်မြို့က ကလေးဘဝတွင် ရခဲ့သည့် အမာရွတ်ကြီးကို သူမမေ့။ ထိုအသိသည် သူ့ဝိ

ညာဉ်ကို လှိုက်စားနေသည့် အနာကြီးဖြစ်သည်။ အမေရိကန်လူမျိုး စင်စစ်ဖြစ်ရလျှင် သူ့အဖို့ အစစ အဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူ့အဖေသည် သူ့နောက်ဆုံးအမည်ကို ဖြုတ်ပစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဆောင်းဦးပေါက်တွင် တရားရုံးတစ်ရုံး သို့တက်၍ ဂျက်ကော့ ဂရန်းဝေါအမည်မှ ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ်(အကြီး) ဟု သော အမည်သို့ ပြောင်းခဲ့သည်။

နောင် နှစ်နှစ်အကြာတွင် သူတို့ မြို့က ကလပ်တွင် ကျင်းပသည့် နွေဦးပေါက် ကပွဲတွင် အသားဖြူဖြူ မျက်နှာတွင် မှဲ့ခြောက်တွေရှိသည့် ချစ်စရာမိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဘက်ဆီ နယူမင်နှင့် တွေ့သည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်မှာ ဝါသနာချင်းလည်း တူကြသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး ဇာတ်ပွဲကြိုက်သည်။ အကဝါသနာ ပါသည်။ အားကစားကို စိတ်ဝင်စားသည်။ ရေဝတီလူမျိုးတို့ ၏ ဘာသာရေးအယူသီးမှုတို့ ကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုနိုင်ကြသည်။

ဘာသာတရား ကိုင်းရှိုင်းသောဆွေမျိုးများက ထုံးစံအတိုင်း ဘာသာရေး ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေနှင့်အညီ မင်္ဂလာဆောင်ခိုင်းမည်စိုးသဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ထွက်ပြေးကြသည်။

သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးက ပျော်စရာ။ ၁၉၃၃ခုနှစ်တွင် သားယောက်ျားကလေးကို မွေးသည့်အခါ သူတို့ အိမ်ထောင်ရေးသည် ပို၍ ပျော်စရာကောင်းလာသည်။ သားကလေးကို ဂျေဆန် ဂီးလ်ဗတ် ဂျူနီယာ ဟု အမည်ပေးကြသည်။

မီးခိုးတို့ မွန်နေသော ဆေးရုံ ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်စောင့်ရင်း သားယောက်ျားလေး မွေးသည် ဆိုသည့် သတင်းကို ကြားရသည့်အခါ၌ အဖေသည် သန္နိဋ္ဌာန်တစ်ခုကို ချလိုက်၏။ သူ့သားသည် ရေဝတီမိဘများမှ

မွေးသည် ဆိုသည့်အဖြစ်ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မျက်နှာမငယ်စေရ။ မဖြစ်စေရ။ သူ့သားငယ်သည် အမေရိကန် လူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် ပထမတန်းစား နိုင်ငံသားတစ်ယောက်ဖြစ်ရမည်။

ထိုအချိန်က အဖေသည် အမျိုးသားဆက်သွယ်ရေး ကော်ပိုရေးရှင်းတွင် ဒုတိယမန်နေဂျာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။ သူတို့ သည် လောင်းအိုင်လန်ရှိ သုံးဧကကျယ်သောခြံကြီးမှ တိုက်အိမ်ကြီးတွင် နေဆဲဖြစ်သည် ။

နောက်သုံးနှစ်အကြာတွင် ညီမငယ် ဂျူလီကို မွေးသည် ။ သူ့အစ်ကိုကဲ့သို့ပင် အမေ့ မျက်လုံးပြာပြာနှင့် ငွေရောင်ဆံပင်တို့ ကို အမွေဆက်ခံသည် ။ သို့ရာတွင် ဂျူလီတွင် မူ မှဲ့ခြောက်များ ပါသည် ။

သူတို့ ကလေးဘဝသည် ကြည်နူးစရာပင်။ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံးသည် အဖေ၏ စနစ်ဇယား အတိုင်းကြီးပြင်း လူလားမြောက်ခဲ့ရသည် ။ ရေကူးသင်ရသည် ။ မြင်းစီးသင်ရသည် ။ တင်းနစ်ရိုက် သင်ရသည် ။ ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် ရေခဲလျှောစီးသင်ရသည် ။

သားငယ်ကို တင်းနစ်ကစားကွင်းတွင် ဘုရင်ဖြစ်အောင် အဖေက ကြီးကြပ်သင်ပေးသည် ။

ပထမ အနီးရှိ တင်းနစ်ကလပ်တစ်ခုသို့ ဝင်သည် ။ သို့ရာတွင် သား၏ အရည်အသွေးကို မြင်သည့်အခါ အဖေသည် စနေနေ့တိုင်း သူကိုယ်တိုင် ဖောရက်စ်ဟီးသို့ ခေါ်သွားကာ ဝင်ဗယ်ဒမ်နှင့် အမေရိကန် တင်းနစ်ချန်ပီယံ ရီကာဒို လိုးပက်ဇ်ထံ သွား၍ လေ့ကျင့်စေသည် ။ ပွဲတိုင်းကို သူကိုယ်တိုင် ထိုင်ကြည့်ပြီး အားပေးသည် ။ ဘယ်ရိုက်ချက် ဘယ်လိုနေသည် စသည် ဖြင့်ဝေဖန်သည် ။

အဖေနှင့်အမေသည် သူတို့ သားသမီးနှစ်ယောက်ကို ဘာသာတရား

မဲ့သူများ ဖြစ်လာစေချင်သည်။ သို့ရာတွင် ဆိုင်ယိုဆက် မြို့ကလေးတွင် ထိုသို့နေ၍ မဖြစ်။ ဘာသာတရားမဲ့ခြင်းသည် ဒုတိယတန်းစားနိုင်ငံသား ဖြစ်ရသည် ထက် ဆိုးကြောင်းကို တွေ့လာရသည်။ ။

ထို့ကြောင့် အနီးရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဝတ်အသင်းသို့ ဝင်သည်။ သို့ ရာတွင် မှန်မှန်ဝတ်တက်ခြင်း မရှိ။ တနင်္ဂနွေနေ့များ တွင် သူတို့ မိသားစုသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ မှန်မှန် မသွား။ နာတာလူး အားလပ်ရက် တွင် ရေခဲလျှောစီး ရောက်နေတတ်ပြီး အိစတာနေ့များ တွင် ပင်လယ် ကမ်းခြေသို့ ရောက်နေတတ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ သည် ဝတ်အသင်းဝင်များ အဖြစ်တော့ ရှိနေကြသည်။ ။

သူတို့ ၏ ရေဝတီမျိုးရိုးကို ကလေးငယ်များအား ဖုံးဖိထားလျှင် နောက်တစ်နေ့တွင် သိမ်ငယ်စိတ် ပေါ်မည်ကိုစိုးရိမ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ မျိုးရိုးကို ဖွင့်ပြောကာ မိမိတို့ သည် ကမ္ဘာဟောင်းမှ နေ၍ အမေရိကန်ပြည်သို့ ရောက်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း အသိပေးထားကြသည်။ ။

ဂျူလီကို ဘော်ဒါသို့ပို့၍ ကျောင်းထားသော်လည်း ဂျေဆန်ကိုမူ အိမ်မှာပင် နေ၍ အက်တဲကျောင်းသို့ တက်စေသည်။ ။ ဂျေဆန်သည် သူတို့ မြို့ကလေးကို သဘောကျသည်။ ။ ကောင်မလေးတွေနှင့် ချိန်း၍ လည်ရသည် ကို သဘောကျသည်။ ။ တင်းနစ်ပြီးလျှင် သူက ကြိုက်သည့် အားကစားနည်းမှာ ကောင်မလေးတွေနှင့် လျှောက်လည်ရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တင်းနစ်တွင် အောင်မြင်သလို ထိုကိစ္စတွင် လည်း အောင်မြင်သူ ဖြစ်သည်။ ။

ဂျေဆန်သည် အတန်းထဲတွင် စာတော်သူ တစ်ယောက်မဟုတ်။ သို့တိုင်အောင် သူ့အဆင့်သည် တက္ကသိုလ်သို့ ဝင်နိုင်လောက်ရုံတော့ ရှိသည်။ ။ သူကရော သူ့အဖေကပါ အထက်တန်းကျောင်းအောင်လျှင် ယေး

လ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားချင်သည်။ ။

ယေးလ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားချင်သည့် အကြောင်းမှာ ပညာရေးကြောင့်လည်း ပါသည်။ ။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ကြောင့်လည်း ပါသည်။ ။ ယေးလ်တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်သည် သုံးမျိုးစပ် မင်းစိုးရာဇာဖြစ်သည်။ ။ လူကြီးလူကောင်း၊ သုခမိန်နှင့် အားကစားသမားတို့ ပေါင်းစပ်ထားသည့် ပစ္စည်းဖြစ်သည်။ ။ ဂျေဆန် ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုသို့သော တက္ကသိုလ်မျိုးသို့ သွားရန် မွေးလာသူနှင့်တူသည်။ ။ သို့တိုင်အောင် မေလ ၁၂ရက်နေ့ မနက်တွင် စာတိုက်မှ ရောက်လာသော စာအိတ်ကို ကြည့်ရသည်မှာ မသင်္ကာစရာ ကောင်းနေသည်။ ။ စာအိတ်က ပေါ့ပေါ့ကလေး။ စာအိတ်ထဲတွင် ပါသည့်စာသည် ခပ်တိုတိုစာတစ်စောင် ဖြစ်မည်။ ဆွေးဖို့တော့ ကောင်းသည်။ ။

ယေးလ် တက္ကသိုလ်က သူ့ ဝင်ခွင့်လျှောက်လွှာကို ပယ်ချလိုက်လေပြီ။ ။

ကျောင်းတွင် သူ့လောက်စာမတော်ရုံမျှမက သူ့လိုပင် မျိုးခြားသွေးပါသည့် တိုနီကို ကျောင်းဝင်ခွင့် ပြုလိုက်သည့် အခါတွင် သူတို့ ဝမ်းနည်းမှုသည် ဒေါသအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ။

ဂျေဆန်၏ အဖေသည် တစ်ခါက ယေးလ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်ဖြစ်ခဲ့သည့် ကျောင်းအုပ်ကြီးနှင့် ချက်ချင်းသွားတွေ့သည်။ ။

“ဆရာကြီး ခင်ဗျာ၊ တက္ကသိုလ်က တိုနီကိုတော့လက်ခံပြီး ကျွန်တော့်သားကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ ပယ်ချလိုက်တာလဲ၊ ဆရာကြီး ရှင်းပြပေးပါ။ ”

ဆံပင်တွေ ဖြူနေသည့် ဆရာကြီးက ဆေးတံကိုဖွာရင်း ရှင်းပြသည်။

“တိုနီတို့ အဖေတွေ အဘိုးတွေက ယေးလ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းထွက်တွေဗျာ၊ သူတို့ မှာ အစဉ်အလာ ရှိတယ်၊ အဲဒီအချက်က တော်တော်စကားပြောတယ်၊ အေးလေ အစဉ်အလာအစွဲအလမ်းက သိပ်ကြီးတာကိုး”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါပြီ ခင်ဗျာ၊ ဟုတ်ပါပြီ ဒါပေမဲ့ ဂျေဆန်လို လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက် အားကစားသမား တစ်ယောက်ဟာ ဘာဖြစ်လို့ ”

“ တော်ပါတော့ ဖေဖေရယ်၊ မပြောပါနှင့်တော့ ”ဟု ဂျေဆန်က တားသည် ။ သို့ရာတွင် အဖေက မရပ်။

“ဒီတော့ ဒီလို ကလေးမျိုးကို ဆရာကြီးတို့ ကျောင်းက ဘာဖြစ်လို့ မလိုချင်သလဲ ဆိုတာကိုတော့ သိပါရစေ ”

ဆရာကြီးသည် ကုလားထိုင် နောက်မှိုကို မှိုသည် ။

“ဒီ မှု မစွတာ ဂီးလ်ဗတ်၊ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့မှာ ဘာအာဏာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဘာမှ သိရတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်သိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ တက္ကသိုလ် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က လူကြီးတွေက အတန်းတိုင်းမှာ အချိုးအစားညီညီ ဝင်ခွင့်ပေးချင်တယ်လေ ”

“ ခင်ဗျား၊ အချိုးအစား ညီညီ ဟုတ်လား ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်ဒေသက ကျောင်းသားဘယ်လောက် လက်ခံမယ် ဆိုတာရယ်၊ ဒီအထဲမှာ ကျောင်းသားဟောင်းတွေရဲ့ သားသမီးတွေကို ဦးစားပေးရမယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ အထက်တန်းနှင့် အောက်တန်းကျောင်းကလာတဲ့ ကျောင်းသားဦးရေကို မျှပေးရမယ်ဆို

တာရယ်၊ ပြီးတော့ ဂီတသမား၊ အားကစားသမား ဘယ်လောက်ပါရမယ် ဆိုတာရယ် ”

အဖေသည် ကျောင်းအုပ်ကြီး စကားကို ရိပ်မိလိုက်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ ဟန်ဆောင်လျက်က

“ဆရာကြီး ခင်ဗျား၊ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါ။ အဲဒီ အချက်တွေအပြင် ဘာသာရေးနောက်ခံ ရာဇဝင်တို့ ဘာတို့ လည်း ပါတယ်မဟုတ်လား ”

ဆရာကြီးက လေသံအေးအေးဖြင့်

“အင်း ဆိုပါတော့လေ၊ ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်မှာ ကျောင်းသားဦးရေ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှသာ လက်ခံရမယ်ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရေဝတီကျောင်းသားဦးရေ ဘယ်လောက် လက်ခံရမယ် ဆိုတာကိုတော့ ကန့်သတ်ထားတယ် ခင်ဗျ ”

“ဒါက တရားဥပဒေနှင့်မှ မညီတာ ခင်ဗျာ ”

“ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရေဝတီဟာ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှာ လူဦးရေရာခိုင်နှုန်း ခွဲလောက်ပဲ ရှိတာပဲ၊ အချိုးအစားအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ က လေးဆတောင်ပိုပြီး လက်ခံထားတာပါ ”

အဖေ မငြင်းတော့။ ဆရာကြီးသည် သူ့ကျောင်းတွင် ရေဝတီကျောင်းသားဦးရေ ရာနှုန်းမည်မျှ လက်ခံသည် ကို ကောင်းကောင်း သိသည် ။

သူ့အဖေထံမှ ဒေါသမုန်တိုင်းကြီး တိုက်လာတော့မည်ကို ဂျေဆန် သိသည် ။ ထိုမုန်တိုင်းကြီးကို သူရှောင်သည် ။

“ကျွန်တော့်ကို မလိုချင်တဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို ကျွန်တော်လည်း မသွားချင်ပါဘူး အဖေရာ၊ သူတို့ ယေးလ် တက္ကသိုလ်က လက်မခံလည်း

မနေရုံပေါ့ ”

ဂျေဆန်သည် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ “ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆရာကြီး”ဟု ပြော၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ဒီလို ခံစားရမယ် ဆိုတာ ငါ နားလည်ပါတယ်၊ တစ်ဖက်ကနေ ကြည့်တော့လည်း ကောင်းပါတယ်၊ တကယ်တော့ မင်း နောက်ထပ်ရွေးမယ့်ကျောင်းဟာ အလွန်ကောင်းတဲ့ ကျောင်းပါ၊ တချို့ကတော့ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်ဟာ တို့ တိုင်းပြည်မှာ အကောင်းဆုံး တက္ကသိုလ်လို့ တောင် ယူဆကြသေးတာပဲ ”

* * *